

<p>Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA</p>	<p>ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Carolina Borrell Subirats Major, 51 - Tel. 977 72 07 20 - ULLDECONA</p>	<p>Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 72 03 63 ULLDECONA</p>
<p>COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA</p>	<p>SUMINISTRES "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA</p>	<p>Mobles A R N A U Sant Lluc, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA</p>
<p>Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 977 72 02 82 ULLDECONA</p>	<p>ELECTRODOMÈSTICS, C.B. c/. major, 153 - tel. 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)</p>	<p>FINQUES 10 Més de 30 anys dins del món immobiliari Tel. 977 57 31 36 agilitat i gestió immobiliària ULLDECONA</p>
<p>Carnisseria Olga, s.l. AQUÍ BONA CARNI! c/ Major, nº 160 Tel. 977 72 04 64 43550 Ulldecona - TARRAGONA e-mail: carniceriaolga@eresmas.com</p>	<p>Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA</p>	<p>RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16</p>
<p>SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 57 34 16 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>	<p>INSTITUT DE BELLESA fes goig C/. Sant Pasqual, 43 - Tel. 977 72 12 82 43550 ULLDECONA</p>	<p>AGF AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. 977 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGUANCES</p>
<p>BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA i REGALS</p>	<p>R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 977 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 977 72 01 89 - 977 72 06 20 - Fax 977 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)</p>	<p>Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA</p>

CENTRE CULTURAL RECREATIU

SETEMBRE-OCTUBRE 2002
Preu: 1 €
NÚM. 122

Pubilla i acompanyants a les Festes Majors 2002

Paraules del nou Comanador, el Sr. Rafel García Juan, en la XV Diada del Castell

Í N D E X

	PÀG.
- Editorial	2
- Activitats del CCR	3-5
- Parlem de Teatre (XVII)	6-7
- Los ojos del bosque	8-10
- Entrevista al professor del curset de teatre Igor Pashenko	11
- Lliurament de premis del XXXI Concurs de Dibuix Ràpid	
- Novetats Filatèliques	12-13
- Els teatres catalans a Ripoll	14
- Gastronomia	15
- Racó poètic	

Editorial

En arribar la tardor arriben també les Jornades de Teatre que, com és tradicional tots els anys, acostuma a organitzar el Centre Cultural i Recreatiu, intentant millorar-les cada any i escollint obres per a tots els gustos. El grup de teatre del CCR estem preparant també una obra titulada "Sota els fanals de París", la qual es basa amb la vida d'Edith Piaf. El seu contingut se'n surt de tot el que hem fet fins ara, lligant la part artística amb la musical. Esperem que sigui de l'agrad de tothom.

També dir-vos que en aquest número de la revista us entreguem una participació de Loteria de Nadal amb el número 44.265.

No voldria acabar aquesta editorial sense dedicar unes paraules a una persona molt vinculada al CCR i que fa poc que ens ha deixat. Em refereixo al senyor Lluç Sales i Roig, membre fundador de la nostra entitat i que, fins fa poc temps, encara col·laborava personalment, donant fe amb la seva firma davant notari, en la renovació dels estatuts del Centre Cultural i Recreatiu. Agrair-li a ell i a la seva família la seva fidelitat i dedicació en aquesta entitat.

JUAN JOSÉ SANS I FORCADELL
President del CCR

Recordant a LLUC SALES ROIG

Lluç Sales Roig va néixer a Ulldecona el 20 de març de 1925 i ens ha deixat el 2 de setembre de 2002, als 77 anys d'edat.

Va ser un dels fundadors del CCR amb el número 10 de soci, membre de la primera junta directiva i nomenat Soci d'Honor del CCR quan el 1997 l'entitat va commemorar els 50 anys d'existència. Un home amant de la cultura en les diverses manifestacions, el cant coral sobretot, per l'excel·lent veu i saber fer interpretatiu. Des de 1944 formava part de la Capella Parroquial on va néixer la idea del que després, l'any 1947, seria el Centre Cultural i Recreatiu. Col·laborava en els festivals que es feien els diumenges per la tarda dalt del cafè l'Esport, seu del CCR durant un temps i al qual s'accedia pel carrer l'Embut. També va actuar en diverses obres de teatre com "El soldado o El cabo 1º" i moltes més i participà en molts de festivals que s'han fet a Ulldecona per diversos motius.

Quan l'any 1954 el Sr. Josep Mª Rafi Poblet va proposar fer La Passió, va col·laborar en el muntatge i com actor durant 22 anys, representant a St. Joan Baptiste, Sant Josep i Josep d'Arimatea. Darrerament i fent honor a la seua vocació també formava part de la Coral de l'Esplai.

Lluç Sales Roig, el Centre Cultural i Recreatiu mai oblidarà el teu pas per l'entitat i per tota la teua trajectòria personal i fidelitat al CCR, al qual vas ajudar a crear, et diem GRÀCIES, MOLTES GRÀCIES.

ACTIVITATS DEL CENTRE CULTURAL RECREATIU EL CCR... DE FESTA MAJOR

Com tots els anys el CCR no podia faltar a les Festes Majors d'Ulldecona i també com tots els anys el Centre Cultural per la setmana de festes va organitzar un seguit d'actes per a totes les edats i gustos.

El primer dissabte, dia 24 d'agost, i seguint la tradició, es va celebrar el concurs de dibuix ràpid, que ja va per la 31ª edició. Encara que el temps no acompanyava massa, l'assistència de nens i nenes del poble va ser elevada. Aquest any, degut a la pluja el tema triat per al dibuix obligatori va ser l'interior de l'església.

En finalitzar el concurs, a tots els participants es va fer entrega d'un petit obsequi per cortesia del Bar Celedoni, que tot i la miqueta de fred, va ser molt ben rebut.

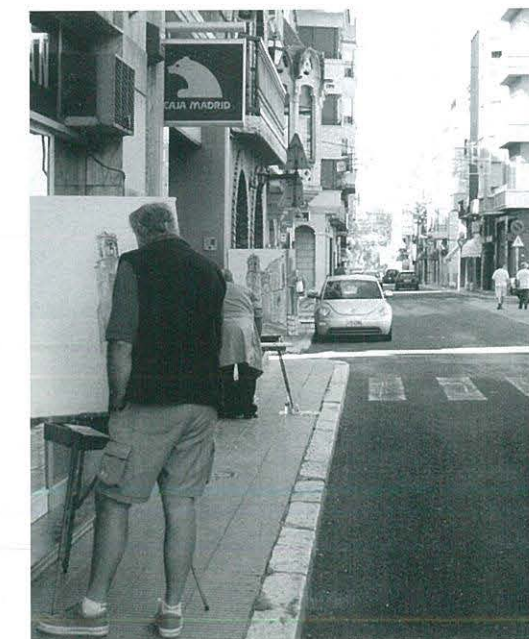
El dissabte va continuar molt ataregat per a la gent del CCR. Vora les nou de la nit, es va dur a terme la inauguració de les exposicions per part de la comitiva de l'Ajuntament i el pregoner de les Festes. Nosaltres teníem a la Casa de Cultura l'exposició del Concurs de Dibuix Ràpid, i a la sala d'exposicions de la Caixa de Tarragona, la XI exposició-concurs de maquetes.

Dins de la desfilada de les pubilles i reina de les festes majors, vam poder veure a la representant del CCR, la Silvia Casola, que va saber representar-nos molt bé.

El diumenge, 25 d'agost, a les nou del matí començava a l'Ajuntament el IV Concurs de Pintura Ràpida. Aquesta edició va tenir molt d'èxit en assistència de pintors locals, d'arreu de Catalunya, Castelló, València i Saragossa.

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Juan José Sans Forcadell

COORDINADOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Josep Lluís Cabañas Vidal

Lluç Fernández Tomàs

Enriqueta Sales Ferré

Jordi Reverté Vergés

Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.

- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.

- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA

C.I.F. G - 43103332

Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52

Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA

D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gráficas
montsia

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

CAJA MADRID

Aquest any es van augmentar els premis i la seva dotació econòmica en les dues modalitats, aquarel·la i oli, fent encara més atractiu el concurs. A les dues del migdia, mentre el jurat qualificava les obres presentades, es va oferir una paella a l'ermita de la Pietat a tots els participants al concurs. Sobre les sis de la tarda, i a la Casa de Cultura es va fer el lliurament dels premis.

A la tarda del 28, els nanos del CCR van animar el ball de mantons dels més menuts amb la seua presència.

El dijous, 29 d'agost com ja és tradició, el Centre Cultural va organitzar la XV Diada del Castell.

Després d'una llarga caminada fins al nostre Castell i de refrescar-nos una mica, el president de l'entitat va fer la presentació i el comanador de l'any 2001, Fernando J. Guarch Bordes, va donar possessió al nou comanador Rafel García Juan, un dels fundadors de la Diada, soci i col·laborador del CCR.

Després dels parlaments, al grup d'havaneres "Mediterrània" ens va delectar amb una petita mostra d'havaneres. En acabar el recital, la gent que va voler o es va atrevir, guiats per Toni Forcadell, van poder contemplar i baixar als últims descobriments: una cisterna, que tot i el pas del anys continua intacta. Sens dubte va ser una visita molt agradable per als assistents.

L'últim dia de les festes majors va tenir lloc a les dotze del migdia el lliurament de premis del XI exposició-concurs de maquetes i del XXXI Concurs de Dibuix Ràpid.

A la tarda del diumenge 1 de setembre, el CCR va col·laborar en la desfilada de carrosses. El tema elegit va ser: el circ. Els nens s'ho van passar molt bé, disfressats, un de lleó, l'altre de trapezista, de domador de feres... tots dins de la carpa del circ, tirant serpentines, caramels i lluitant a la gran batalla de confetti, al so de la música.

Tot el que és bo..... s'acaba, però no per a nosaltres, ja que una setmana més tard i dintre de les festes religioses, el dissabte dia 7 de setembre, vam oferir cinema per a tots els públics. Per la tarda, vam fer entrar als nens i d'altres no tant nens al fantàstic món de la màgia d'en "Harry Potter", i a la nit per als adults vam tenir una secció de cinema molt entretingut amb la pel·lícula "Ni una paraula".

El mateix dissabte, tot i el mal temps que teníem, el CCR va participar amb la processó dels "Farolets" i l'ofrena floral a la Verge de la Pietat. La nostra pubilla acompanyada del president va fer entrega d'un ram de flors i el donatiu en nom de totes les persones que formen el CCR.

Desitgem que hagueu passat unes bones festes.

 Caixa Tarragona

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

 **gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

E-mail: graf.montsia@terra.es

PARLEM DE TEATRE (XVII)

"Encara que el teatre pugui costar diners al poder públic s'ha de pensar que la incultura és més cara. Per això aquells qui els agrada i es dediquen a representar teatre, és per unir la bellesa d'un espectacle a la utilitat. Solament per aquesta raó val la pena treballar-hi senzill però profund".

Mauricio Scaparro
Director de teatre

per PERE SANS

La majoria de vegades, quan repartim els papers de l'obra que volem representar ho fem, en part, d'acord amb el físic i el caràcter de la persona-actor/actriu.

- Per què creiem que aquests actors/actrius difícilment podran traure un altre personatge?

- Per què l'actor/actriu creu que el personatge no li va i no es veu en cor de representar-lo? - La direcció, no el sabrà convèncer?

- Respecte a l'actor/actriu, serà per desídia d'ell/a mateix/a i poques ganes d'estudiar el personatge, l'obra o assajar?

- Cal actuar d'acord amb el temperament i la sensibilitat de cada actor/actriu?

- No serà simplificar massa les coses?

És veritat que hi ha persones amb un caràcter o temperament violent, les quals poden treballar millor el personatge, o d'una dolcesa de caràcter, com també exaltats. Però, si observem, tots tenim aquests temperaments dins de nosaltres; alguns ens és més fàcil traure'ls que altres, però aquells que tenim reprimits, més tancats dins de nosaltres, quan surten, produeixen més grans efectes perquè l'actor/actriu deixa d'ésser ell/a mateix/a. Per això hem de guardar i fomentar tots els temperaments, perquè els seus personatges no viuran si no viuen de les seues contradiccions. Per això és tan difícil i perillós donar el paper a un/a actor/actriu tenint per

base una sola qualitat, sinó que se l'ha de treballar perquè traga tot el seu enginy i pensar que el que no entra dins de la seua història obra-personatge li perjudica a l'hora d'actuar. Si l'actor és conscient del que interpreta, dóna vida a la imaginació de l'espectador, el qual queda paralitzat davant la perfecció d'un art, o dit d'una altra manera, d'un treball ben fet.

Ja sabem que hi ha actors a qui els va millor uns personatges que uns altres, però només uns pocs, els més dotats, són capaços de representar personatges que s'assemblen i que poden ser reconeguts com a tal, i malgrat tot, diferenciables.

Per això s'ha de procurar pujar –encara que siga a poc a poc- aquests graons per guanyar com a actor/actriu, perquè com més guanye més vàlida tindrà per a ell aquest principi.

Hem de ser crítics amb nosaltres mateixos i fer servir l'intel·lecte, la nostra intel·ligència, però no descartar els sentiments que ens produeix la interpretació de l'obra, perquè mitjançant els nostres sentiments hem d'organitzar la crítica. Recordem que la crítica naix de les crisis i, a més a més, les agreuja. Per què? Perquè quan es prepara la representació d'una obra i es fa el repartiment de papers, comencen les preocupacions per assignar-los el millor possible i tenim les nostres sospites, intuïm el que pot passar, però també ens sentim alegres

perquè tenim l'esperança que tot anirà millor del que esperem, encara que ens queda alguna desconfiança; però el que sí que tenim clar són les ganes d'estar per damunt de tots, o siga, saber més que ningú, és a dir, entrar en la contradicció, que no deixa de ser el camp d'acció.

Amb el teatre èpic dialèctic, que és el que ens ocupa en aquests darrers escrits, i el seu efecte de distanciament, davant del personatge hi ha la caricatura, que és la forma dins de la representació de promoure o fer sorgir la identificació, la qual aporta una crítica.

L'actor/actriu forma les seues crítiques i l'espectador s'identifica amb elles, pensem que el teatre èpic només pot fer caricatures, quan el que vol és mostrar el fet de caricaturitzar.

És necessari que en la representació teatral es procure sempre anar endavant però sense arrossegar l'espectador embadalit a causa de la seua admiració en els resultats de l'obra, perquè a més a més que està la manifestació de cada personatge, també està el context i el procés de totes les manifestacions, i les manifestacions de les persones són contradictòries; llavors cal aconseguir tota la contradicció.

En el teatre èpic dialèctic amb l'efecte de distanciament, l'actor/actriu no necessita donar un personatge més complet o ben acabat, primer perquè no ho podria fer ni tampoc cal que ho faça i és que no solament ens dóna la crítica de tot el que és important, sinó que també i en particular del més important.

L'actor/actriu no necessita tenir opinions ben elaborades de tot el que dóna, sinó que ha d'extraure les coses de tota una quantitat de detalls, siguen viscuts en el trajecte de la seua vida en la qual ha tingut una necessitat i saber distingir entre el que mira, el que passa i el que observa i examina el que veu.

Si observem i intuïm el que passa o pot passar en aquell moment i quins problemes socials poden venir, llavors prenen part els nostres sentiments i de seguida posem en marxa les nostres idees convertides en projectes que han sortit dels nostres somnis. Per això mitjançant el teatre èpic dialèctic, l'actor pot servir a la societat de la qual ell forma part posant en escena aquestes obres de teatre compromès en la qual la seua crítica constitueix un bé per a la formació de tota la societat.

L'actor ha de procurar tenir sempre un projecte crític, dit vulgarment, ull crític dins de l'obra; mai ha d'entrar dins d'unes parts místiques. Val més actuar dins d'un buit de contingut crític, procurant recórrer a demostrar tots els esforços humans per a servir la societat d'allò que intuïm encara que no ho sabem perquè quan l'espectador entrarà en el joc ho reconeixerà de seguida i en prendrà part, sent ell un crític del contingut de l'obra, perquè hi haurà coses de les quals l'actor moltes vegades no n'està assabentat, cosa que l'espectador les pot reconèixer de seguida per la part que li toca viure.

Hem escrit altres vegades que el teatre és art; llavors vol dir que aquest art es converteix en el portador i repartidor d'imitacions de la convivència humana per produir uns sentiments i donar idees a les actuacions de les persones, encara que no s'hagen produït de la mateixa manera per l'experiència de la realitat representada. No obstant això, l'actor/actriu, en imitar aquesta realitat també l'experimenta, cosa que li reproduïx els propis sentiments i n'obté idees molt pròpies.

El llenguatge de l'actor/actriu obté una gran expressió; per això l'artista es produeix ell mateix i podem dir el que va dir un filòsof: "En l'artista es produeix l'home, i hi ha art quan l'home es produeix".

A continuació, publiquem la redacció guanyadora de la "Categoria D" del
XXXI CONCURS DE SANT JORDI,
LOS OJOS DEL BOSQUE

per Montserrat Martín Fernández

Eran las cuatro de la tarde y, como todos los días, Abel salía del colegio saltándose una más de las aburridas clases del profesor Álvarez. Para un niño de ocho años resultaba estúpido estar sentado frente a un señor gordo y calvo que les explicara cosas del pasado, cosas que alguien más o menos "importante" hubiera hecho por uno u otro motivo y que carecían del más mínimo sentido para la mente aventurera y revoltosa del pequeño Abel. Sus clases de historia las había cambiado por paseos por el bosque, después de saltar la valla del colegio aprovechando que el conserje tenía gran facilidad para quedarse dormido en la portería. Eso sí, era un viejo cascarrabias...

En el bosque, seguía a las hormigas, incordiaba a los gusanos de seda y revoloteaba tras las mariposas. No era de extrañar que llegara a casa como si viniera de la guerra, sólo que en esta guerra no había perdedores. Bueno, faltaría preguntar a las pobres hormigas y mariposas...

En casa, Abel era el menor de dos hermanos. Iván era bastante mayor que Abel y esto hacía que su relación fuera un tanto tormentosa pues, desde que Iván se había "apoderado" de la habitación de la abuela después de que ella les dejara para siempre, Abel no podía soportar que su hermano hubiera dejado de compartir la habitación con él. Tampoco era fácil entrar en esa habitación que siempre estaba cerrada bajo llave. Lo que más le gustaba a Abel era mirar por la cerradura o escuchar las conversaciones telefónicas de Iván con las "titis", como llamaba el pequeño a las chicas seducidas por el "tontito" de su hermano. Iván era un apuesto adolescente, nada del otro mundo para Abel, pues el día que a él le saliera barba también empezaría a gustar a las chicas. Estaba seguro de ello.

Yo fui alguien anónimo hasta el día en el que sucedió todo. Hubiera deseado no saber quien era Abel ni haber estado allí en ese momento... Lo que mis ojos vieron habría horrorizado a cualquier ser vivo sobre la faz de la tierra.

Era una tarde como tantas y Abel cruzaba la portería del colegio para adentrarse en la profundidad del bosque, aquel día oscuro como nunca, pues unos nubarrones habían cubierto el cielo por completo y a las cinco de la tarde ya parecía de noche. El niño jugaba entretenido con los animales y protagonizaba batallas y largos monólogos que sacaba de sus personajes televisivos preferidos. Abel no se daba cuenta de la oscuridad que le rodeaba y tampoco de que allí había alguien más. Yo sí lo vi...

Bastantes metros más allá de donde la inocencia del chaval le tenía jugueteando, paró un coche negro. De él bajaron dos hombres vestidos de oscuro, con guantes y fueron, silenciosamente, hacia la parte posterior del vehículo para abrir la puerta del maletero. Metieron las manos dentro

del coche y sacaron un gran saco que pesaba bastante. Lo dejaron caer en el suelo con un fuerte golpe. Seguidamente, sacaron una pala cada uno y empezaron a hacer un hoyo tan profundo que hubieran cabido tres sacos como aquel. Enterraron aquel saco y se esforzaron para que apenas quedara rastro de su paso por allí. Sí se veía la tierra un poco removida y ligeras huellas de las ruedas del coche en el suelo. Cuando ya se disponían a irse, vieron a Abel al otro lado. Andaron sigilosamente hasta estar más cerca del niño y fue entonces cuando éste les vio y echó a correr sin dudar, pues no conocía de nada a esos tipos que se acercaban a él como si de dos fantasmas se tratara. Abel corrió y corrió y no paró hasta llegar a su casa, aunque ya hacía rato que los había dejado atrás, pues él conocía el bosque como la palma de su mano. Además, los dos desconocidos, tan pronto como advirtieron que no podían seguir el paso del chico, se detuvieron, sin aliento, y fueron en busca del coche.

Abel llegó a casa agotado y asustado, pero no le dijo nada a su madre, pues últimamente había discutido a menudo con su padre, ahora de viaje, y no quería preocuparla. Además, había sido una tontería, un susto que el niño atribuía al miedo que siempre había tenido a los desconocidos que se le acercaban, quizás porque así era como se lo enseñaron sus padres.

Pasaron dos días y el niño no fue al bosque ninguno de los dos. Los desconocidos volvieron a aquel lugar, día tras día, para encontrar al niño, incluso se paseaban con el coche por delante del colegio tarde tras tarde, pues un día de estos el chaval volvería al bosque para comprobar lo que había visto. No podían recordar la cara del niño, pero sí habían visto que su pequeña mochila tenía un pañuelo amarillo colgando. Lo que ellos ignoraban era que el niño no había visto nada. Tampoco sabían que yo sí lo había visto todo. También les había visto a ellos, pues ahora no se molestaban en ocultar sus rostros y hablaban en voz alta. No les conocía de nada; nunca les había visto.

Una tarde, me dirigía al lugar de siempre, al único sitio en el que me siento libre de verdad, cuando pasé por el bar de mi viejo amigo Andrés, mi segundo hogar. Estando hablando con Alberto, mi compañero de batalla al frente en la Guerra Civil, algo nos hizo interrumpir la conversación. Eran las noticias de las tres de la tarde: habían dado por desaparecido al joven empresario que vivía tres manzanas más abajo de la mía. Por lo visto, no se sabía muy bien qué había podido pasarle ni tampoco si pudiera tratarse de un secuestro, pues el joven regresaba en coche de un viaje de negocios. La última vez que se le había visto había sido repostando en la gasolinera del pueblo vecino. No habían

encontrado el coche y se le había perdido el rastro sin más. La familia del empresario salió por la tele. Yo no conocía apenas a los hijos, aunque el menor de ellos me sonaba mucho; ellos cambiaban constantemente y yo me hacía cada vez más viejo y torpe para reconocer a los chavales. La memoria empezaba a fallarme y había días en los que el temblor no me dejaba ni coger el vaso. Sí me acordaba de la mujer del empresario, una bonita hembra, sin duda.

Cuando por fin llegué al bosque, me senté en lo alto del árbol, como de costumbre. Allí empecé a pensar y pensar. No podía quitarme de la cabeza lo del empresario, Ángel creo que se llamaba, y tampoco conseguía recordar dónde había yo visto a su hijo pequeño. Empezaba a tener miedo, pues ¿y si en ese saco había una persona?, ¿y si era el empresario? Tenía que avisar a la policía, pero el problema era que nunca harían caso a un viejo y chiflado borracho que vivía solo y mal cuidado. De todas maneras, lo tenía que intentar.

Andando hacia la Comisaría de Policía, me vino un pensamiento a la cabeza: aquel niño, el que había estado jugando en el bosque, era el hijo menor del empresario; ahora recordaba por qué aquella cara me había resultado tan familiar. Me horroricé al pensar que ese muchacho seguía estando en peligro. Eché a correr para llegar antes. El camino de vuelta se me hizo más largo que nunca.

Entrando en la comisaría, me faltó el aliento y debí desmayarme. Caería al suelo y debí golpearme la cabeza, porque lo siguiente que recuerdo era toda la gente mirándome, el médico incluido, y un fuerte dolor de cabeza. En la misma comisaría, tuvieron que ponerme cuatro puntos en la cabeza; dijeron que era necesario para que no me sangrara tanto la herida y para que cicatrizara correctamente.

Cuando por fin me dejaron hablar, se me había olvidado por qué quería yo hablar con la policía. Les expliqué que iba a menudo al bosque, pues allí se respiraba aire limpio y los pájaros hablaban conmigo y me contaban sus historias. También les expliqué cómo de silencioso estaba el bosque a las cuatro de la tarde, silencio sólo roto por los monólogos del niño del empresario, ahora inexistentes desde que apareció aquel coche negro.

- Ya no le he visto más por allí, añadió.

- ¿A quién no ha visto más?, me preguntó el jefe de policía.

- ¡Al niño ese de la tele, al hijo del empresario!, contesté llorando.

- ¿Qué empresario?, preguntó ya medio enfadado y fro-tándose el bigote.

- ¡Ese que ha desaparecido, el del coche amarillo!, contesté, pensando en el bosque y la tierra removida...

El policía estaba empezando a enfadarse, pues yo hablaba de manera muy entrecortada y con frecuentes lapsus. Comentó con su compañero, en voz baja, que posiblemente se encontraban ante otro chiflado de los que consiguen movilizar a toda la comisaría de policía y después resulta ser una falsa alarma o locuras e imaginaciones de un abuelo de más de ochenta años. Finalmente, como preso de un pánico inmenso y pensando en la bonita inocencia de un muchacho de corta edad, me levanté, di un golpe encima de la mesa y con voz temblorosa dije:

- El otro día, estando en el bosque, vi llegar un coche negro con dos individuos vestidos de oscuro y con las caras medio cubiertas, que bajaron un saco grande del maletero y lo enterraron allí mismo. El niño jugaba allí y no vio nada, pero ellos si le vieron a él y le persiguieron y el chico consiguió despistarles al conocerse mejor los atajos. Esos hombres han vuelto al bosque varios días y los he visto merodeando por delante del colegio. Van en su busca porque temen que el niño cuente lo que hicieron. A mí no me vieron porque yo me siento en lo alto de un ancho tronco que resquebrajó un rayo durante la última tormenta de verano. Hoy, yendo hacia el bosque, me he enterado de que ha desaparecido un empresario de la ciudad y, más tarde, me he dado cuenta de que la cara de uno de los dos hijos del empresario me era conocida: era el niño que suele jugar en el bosque, el niño que están buscando aquellos dos hombres...

El jefe de policía asintió con la cabeza y dijo:

- Tenemos que pedirle que nos acompañe al bosque, al sitio donde, según usted, hay un saco enterrado; ¿podría ser una persona...!

Corrieron todos a los coches y se dirigieron hacia la tierra removida. Al llegar allí, realmente pudieron comprobar que se veían varias huellas de ruedas de coche. Yo no me había dado cuenta de que la tierra estuviera tan removida aquella misma tarde. Procedieron a desenterrar el saco y sucedió lo que me temía: no había tal saco. Lo habían, claro estaba, desenterrado de nuevo. Hubiera querido desaparecer en ese mismo instante, pero una mano en el hombro y una voz ciertamente convincente me dijo:

- Yo le creo; no se preocupe.

Pasaron los días y en la ciudad ya iba de boca en boca la terrible noticia de que el empresario podía haber sido asesinado. Su familia estaba bajo vigilancia, sobre todo Abel, y, como ya me imaginaba, el niño había contado a su madre el incidente con aquellos dos desconocidos, pues le habían asustado y él no estaba haciendo nada malo. Fue a partir de entonces que el niño advirtió que le seguían, pero nunca se separó del resto del grupo. Últimamente no iba ni al colegio.

La policía había explicado a la desesperada madre todo lo que yo había visto. La mujer estaba triste como nadie jamás la hubiera podido ver; se sentía culpable por haber forzado a su marido a expandirse y a buscar trabajo fuera de la ciudad; era necesario encontrar nuevos clientes para que el negocio familiar no se viniera abajo y ello le obligaba a salir constantemente en busca de una empresa nueva que quisiera confiar en sus productos. Ella lloraba desconsolada; pensaba que si hubiera evitado muchas de sus frecuentes discusiones por este tema, quizás todo esto no hubiera sucedido. Así mismo me lo contó un día que fui a visitarles.

Con la espera, Ana parecía envejecer por momentos y no se quitaba de la cabeza la idea de que todo pudiera ser un error, un imperdonable error. Pero los días pasaban y la esperanza de encontrarlo con vida iba haciéndose cada vez más y más pequeña. Incluso se llegó a pensar que pudiera haber estado metido en un sucio negocio de drogas o prostitución y que lo hubieran matado para que no desvelara nada. Fuera o no cierto, era lo menos importante en esos momentos.

Una mañana sucedió lo que más tarde o temprano tenía que pasar. Dieron el aviso de que, en un abrupto acantilado de la carretera comarcal, se había visto un coche amarillo que no se había visto días atrás, pues aquella carretera era muy transitada. Era, sin duda, el coche del empresario.

Aquella mañana, el domicilio familiar se convirtió en un ir y venir de coches de policía, de familiares y alguno que otro coche desconocido... Ana tuvo que desplazarse hasta ese lugar para reconocer el coche y el cadáver que se halló, dentro de un saco y maniatado, en el maletero del mismo. Era su marido, Ángel. Los chicos se quedaron en casa con el resto de la corta familia y con amigos y vecinos. Se desplazó hasta la casa un primo segundo de Ángel tan pronto como supo la noticia. Estuvo charlando con Iván y Abel de muchas cosas de cuando ellos eran pequeños. La verdad es que no estaban para todo eso, pero consiguió arrancar alguna que otra sonrisa del pequeño Abel. Insistió en llevarse al pequeño a dar una vuelta por el parque y a la tía de Ana le pareció bien. Yo me dirigía por la acera hacia la casa, para estar un rato con la familia, cuando vi salir a Abel con un señor alto y corpulento y les vi montarse en un gran coche negro. Cuando apenas había dado dos pasos más, el coche empezó a acelerar y entonces vi que algo pasaba. Seguidamente salió Iván gritando:

- ¡Ese coche negro, parad a ese coche negro! ¡Mi padre no tenía ningún primo...!

Al verme, Iván se echó a mis brazos y empezó a llorar:

- ¡No me digas que es el coche negro que viste...! Son ellos...

Yo miré a mi alrededor y estiré la mano para coger la de Iván. Le pregunté si sabía conducir y nos metimos en el primer coche que vimos abierto, el de su tío materno, que entonces llegaba. Empezamos a seguir al coche oscuro, que había seguido recto por toda la avenida, a cierta distancia. Fueron muchos los kilómetros que hicimos, pero la verdad es que Iván conducía muy bien y el coche negro no advirtió nuestra presencia. Abel yacía en el asiento del copiloto, inconsciente, después de perder el conocimiento tras el golpe que le había asestado su secuestrador. Ya salíamos de la ciudad. Vimos que había un móvil en el coche y llamé, mientras, a la policía para darles nuestra posición. Ya habían llegado con Ana a casa y ya sabían lo sucedido. Se iban a poner en camino. Nos pedían que no hiciéramos nada solos, que les esperásemos.

El viaje se me hizo eterno, tanto que no sabía si podría aguantarlo. Mi corazón se aceleraba por momentos y ya no estaba yo para esos trotes. Unos minutos después, el coche negro salió de la carretera comarcal y cogió un estrecho camino tortuoso. Nosotros seguimos detrás. Volví a llamar a la policía para indicarles el punto del desvío. Seguimos durante largo tiempo por ese camino, hasta que vimos, de lejos, una caseta donde se había detenido el coche negro. Ya hacía rato que nos habíamos distanciado para que no sospecharan nuestra presencia.

Allí estaba su escondite, su maldito escondite, y las toneladas de mercancías de contrabando que tanto protegían del resto de la humanidad y que les había llevado hasta el asesinato. Me acerqué a una de las ventanas posteriores. Iván se quedó en el coche, debajo de un árbol, esperando a la policía. Allí estaba, sentado en una silla y atado de ma-

nos y pies y amordazado, el inocente y asustado Abel.

Por un momento pensé en mis días de policía, en las persecuciones, en los atracos, en los secuestros, en tantos y tantos momentos de tensión, y aquel parecía ser uno más. Sin duda fueron los mejores años de mi vida. Y ahora, solo, viejo y estropeado, veía en el pasado mi única razón por la que seguir viviendo; el destino quiso que sobreviviera a una y otra cruel guerra, a cada una de las noches de servicio en el cuerpo nacional de policía, a la enfermedad y a la misma vida, sorprendiéndome en cada instante. No sé por qué tuve que pensar en esto en aquel momento, pero no pude evitarlo; pasó por mi mente, como si de una pantalla se tratara, al ver a Abel tan indefenso...

Di la vuelta a la caseta y pude comprobar que Iván no estaba dentro del coche. Me asusté. Me acerqué más al coche y, desde allí, pude ver que el muchacho se disponía a dar la vuelta alrededor de la casa como yo había hecho. Me apresuré a llegar hasta donde él se encontraba pero, cuando lo hice, era demasiado tarde. El chico tropezó y se cayó al suelo apoyando su mano en la puerta posterior, cosa que alertó a los secuestradores. Me alejé de la casa un poco, lo suficiente para que no me vieran y pude oír como Iván decía a los secuestradores que había venido solo. Corrí al coche y llamé a la policía para decir lo que había pasado. Ya llegaban. Tenía que ir con cuidado, pues ahora estarían más pendientes de todo.

Aquellos minutos se hicieron eternos, nuevamente. No sabía si era mejor quedarme en el coche o intentar acercarme de nuevo a la casa. ¿Cuánto tiempo tardarían en descubrir el coche? ¿Cuánto tiempo tardarían en descubrir que éramos dos? Me decidí a acercarme a la caseta para comprobar que los dos muchachos estuvieran bien. Accedí a la vivienda por la parte de atrás y me alarmé al ver tal brutalidad: Iván estaba recibiendo la peor de las palizas que yo había visto. Aquellos hombres, los dos que en el bosque parecían grandes y misteriosos, ahora resultaban ser vulgares e inhumanos cobardes pegando a un ser que no podía defenderse. Su hermano gritaba desesperanzado; incluso mis torpes oídos, ensordecidos con la edad, se percataban de ello. No podía seguir permitiendo tal bestialidad. Pegué una patada a la puerta con todas mis fuerzas y la derribé. Al mismo tiempo, por la puerta delantera, entraba la policía, armados hasta los dientes y dando un grito. Los niños se tumbaron en el suelo mientras los secuestradores, más drogados que racionales, empezaban a pegar tiros en todas direcciones. La policía se defendió y se entabló un gran tiroteo. Algunos agentes fueron por la puerta de atrás y consiguieron reducir, por fin, a los individuos, no sin bajas, pues algunos policías resultaron heridos.

Todo había terminado. Los culpables tendrían su merecido castigo; los chicos, un trauma psicológico que podrían superar con esfuerzo y cariño; Ana había perdido a su marido pero había recuperado a sus hijos y viviría por ellos; los policías, otro caso resuelto...

Lo malo de todo esto era que allí, tumbado en el suelo y aún caliente, ya sin temblor, sin oído, yacía un cuerpo sin vida, un rostro que me sonaba familiar. Quizás era aquel viejo de ochenta años, torpe y solitario que vivió por los demás y murió por lo que creía justo. Ese ser humano, ahora sin aliento, era YO.

Entrevista al professor del curset de teatre Igor Pashenko, realitzat durant els dies 21 i 22 de setembre

Nom: Igor Pashenko

Professió: Professor de teatre a l'Institut de Teatre de Barcelona. Llicenciat per la Universitat de Kíev.

- COM VARES FER CAP A CATALUNYA? *L'any 1991 vaig venir a gravar un concert, invitats per un estudi de gravació, després em vaig anar introduint aquí i allà fins arribar on estic ara.*

- DES DE QUAN ET DEDIQUES A FER CURSETS DE TEATRE? *Des de fa 8 anys, vaig començar donant classes d'acrobàcia teatral i progressivament, direcció, maquillatge, dicció, etc.*

ÉS LA TERCERA VEGADA QUE VÉNS A ULLDECONA? *Sí, he fet un curset de direcció i dos d'interpretació. Estic molt impressionat pel teatre a Ulldecona, Passió, Centre, etc. i voldria destacar la cultura teatral d'aquest poble, ja que aconseguir fer durant tants anys tot el que es fa, per poder posar en escena totes aquestes representacions, vol dir que el teatre està molt arrelat en la vida familiar de tota la gent d'Ulldecona.*

HAS FET MÉS CURSETS A PROP D'AQUÍ? *Sí, a Tortosa, Amposta, Sant Jaume, Deltebre.*

VOLS DIR ALGUNA COSA MÉS DEL TEATRE? *Vull destacar que en el teatre amateur la voluntat, les ganes i la il·lusió que hi posen els actors, tot i que no cobren, és tant bona o millor que els professionals, ja que ells hi posen moltes pegues.*

Moltes gràcies i fins una altra.

Fins una altra, espero poder tornar el més aviat possible.

LLIURAMENT DE PREMIS DEL XXXI CONCURS DE DIBUIX RÀPID

A la vila d'Ulldecona, a les 17 hores del dia 24 d'agost de 2002, es reuneix el jurat del XXXI Concurs de Dibuix Ràpid format per Rosa Febrer, Joan Riba, José Luis Cabañas, i Lluç Fernández qui actua de secretari. Examinats els treballs decideixen per unanimitat atorgar els següents premis:

- **CATEGORIA A (fins a 5 anys)**
Primer premi a Sergi Simó Queralt
Segon premi a Nerea Marco Sospedra
Tercer premi a Ferran Roig Muñoz
Premi al soci a Irene Estellé Poy
- **CATEGORIA B (6-7 anys)**
Primer premi a Laura Paredes Fortuny
Segon premi a Lia de la Orza García
Tercer premi a Marc Ruiz Ballester
Accèssit a Eduard Paredes Lázaro
- **CATEGORIA C (8-9 anys)**
Primer premi a Clara Peset
Segon premi a Jasmina Chisalita
Tercer premi a Hasina Mulai
Premi al soci a Narcís Ponce Callarisa
- **CATEGORIA D (10-11 anys)**
Primer premi a Adriana Vidal Borràs
Segon premi a Marta Ponce Callarisa
Tercer premi a Alba Griñó Valera
Premi al soci a Marta Millan Queralt
- **CATEGORIA E (12-13 anys)**
Primer premi a Josep Redó
Segon premi a Didac Roman Pallarés
Tercer premi a Marta Marcos Murgada
Accèssit a Gemma Reverté
- **CATEGORIA F (més de 13 anys)**
Primer premi a Núria Itarte Sorolla
Segon premi a Montse Gómez Badía
Tercer premi a Rosend Gómez Badía

Tots els membres del jurat hi estan d'acord i com a secretari en dono fe.

Mesos de març/abril/maig

DIA DEL SELLO

Fecha de emisión: 25 de Marzo.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Valor postal: 0,25 euros.
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.

Dintre de la sèrie Dia del Segell, el 25 de març s'ha emès un segell dedicat al col·leccionista filatèlic i a la IFSDA (Federació Internacional d'Associacions de Comerciants de Segells de Correus) a l'acomplir-se el 50è Aniversari d'aquesta organització.

CENTENARIOS

Fecha de emisión: Abril.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,50 y 0,50 euros.
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.

Els segells de la sèrie Centenaris estan dedicats al poeta Luis Cernuda i al doctor Federico Rubio y Galí.

Luis Cernuda va néixer en 1902. Amic de García Lorca, la seva adhesió al Partit Comunista i la simpatia per la causa republicana el portaren en 1938 a un llarg exili del que no tornaria mai a Espanya. Autor d'una poesia de la meditació ha donat a la literatura espanyola i universal onze llibres de poesia dels que són destacables, "Perfil del aire", "Égloga, elegía, oda", "Un río, un amor", "Las nubes" i "Desolación de la quimera".

El doctor Federico Rubio y Galí va morir en 1902. Fou un personatge respectat, tant en la medicina com en la política, on va arribar a ocupar els càrrecs de diputat, senador i ambaixador. Va introduir a Espanya noves tècniques quirúrgiques i fundà l'Escola Lliure de Medicina i Cirurgia de Sevilla, l'Institut de Terapèutica Operatòria de Madrid i l'Escola d'Infermeria de Santa Isabel d'Hongria.

CASTILLOS

Fecha de emisión: 8 de Abril.
 Procedimiento de impresión: Calcografía.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,25, 0,50 y 0,75 euros.
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.

La sèrie Castells d'aquest any està dedicada als tres següents: Segells de 0,25 euros, el castell de Banyeres de Mariola en Alacant. Situat al centre de la població i assentat sobre un turó es tenen notícies d'ell quan en 1249 Jaume I va conquerir el territori d'Ontinyent. A l'interior del castell, l'anomenada torre major apareix envoltada de diversos cinturons de muralles que li donen una fèrria presència. Segell de 0,50 euros, el castell de Soutomaior (Pontevedra). Situat a la confluència dels rius Oitavén i Verduxo, la seva estructura és de l'Edat Mitjana. Va tenir la major importància en temps de Pere Madrugà però després de la intervenció dels Reis Catòlics va perdre la seva importància estratègica. Ha estat adquirit per la Diputació de Pontevedra que l'ha restaurat. Segell de 0,75 euros, el castell de Calatorao (Saragossa). Edifici construït amb rajola, de planta quadrada rematada per merlets que li donen una aparença de fortificació. Fou aixecat en temps dels Reis Catòlics, sobre un altre que va servir de mansió als priors del Capítol Cardenalici del Pilar de Saragossa. El conjunt, en l'actualitat, és propietat de l'Ajuntament de Calatorao.

1200 ANIVERSARIO DE TUDELA Y MILENARIO DEL REAL MONASTERIO DE SANT CUGAT

Fecha de emisión: 12 de Abril.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño sellos: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,75 y 1,80 euros.
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.

BICENTENARIO DE LA REINCORPORACIÓN DE MENORCA A LA CORONA ESPAÑOLA 1802-2002

Fecha de emisión: 10 de Mayo.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,50 euros.
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada: 1,2 millones.

Encara que queda constància de l'existència d'assentament romà a Tudela, els vertaders fundadors van ser els àrabs, concretament Amrús Ibnal-Muwallad representant de l'emir de Còrdova. Conquerida per Alfons el Batallador va ser un model de convivència religiosa i integradora de cultures. En Tudela van estar els jueus fins la seva expulsió en 1498 i els moriscs fins a 1610. Té un ric patrimoni monumental com la Catedral, les esglésies mossàrabs de la Magdalena i Sant Nicolás, les barroques de Sant Jordi i Santa Clara, palaus renaixentistes, l'Ajuntament i el pont sobre l'Ebre. El Reial Monestir de Sant Cugat del Vallès, dels segles XI-XII està construït sobre les ruïnes romanes del Castro Octavianum. Situat en un paisatge d'excel·lent bellesa, és un conjunt romànic que presenta en la seva façana principal un esplèndid rosetó gòtic. La seva església té tres naus i destaquen dues torres i la seva muralla que tanca l'entrada. Però és el claustre de dues plantes el que amb les seves 144 columnes i capitells s'enalteix com a joia del romànic català.

EUROPA 2002

Fecha de emisión: 9 de Mayo.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Valor postal: 0,50 euros.
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Tirada sello: 1,2 millones.

La sèrie d'Europa d'aquest any està dedicada al tema comú, el circ. Per a il·lustrar el segell, el correu espanyol va convocar un concurs amb un premi dotat de 1.000 euros. La guanyadora fou Sara Blanco, jove aragonesa, estudiant de Belles Arts a la Universitat de Granada, autora del dibuix que es va inspirar en la frase "el pallaso és l'home més trist del món".

FotoVideo
Yenne

- * ESTUDI
- * REPORTATGE
- * FOTO INDUSTRIAL
- * GRAFISME

ULLDECONA
 Major, 60
 Tel. 977 72 00 57

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Els teatres catalans a Ripoll

Heu anat mai a Ripoll? els del nostre grup de teatre hi vam anar fa dos caps de setmana i vam disfrutar com a nens, mai millor dit.

Com tots sabeu, cada any té lloc la Trobada de Grups de Teatre Amateurs de Catalunya, enguany la dotzena, els va tocar organitzar-la a la gent de Ripoll i la veritat és que no ho van fer gens malament.

Només arribar al poble ens varen distribuir per hotels, albergs, càmpings,... i a dinar. Una horeta més tard, ens trobàvem tots un altre cop però ja per a treballar. Ens van fer treure uns quants anys del damunt (a uns més que d'altres), ens vam posar el "bibi" del col·legi i cadascú amb el seu mestre cap a classe. I quin era el millor lloc per estudiar aquella gent que dins d'un teatre? Doncs una bona estona ens vam estar allí aprenent i rient amb els actorassos de Ripoll.

I d'un teatre a un altre, ara a veure "L'hora dels contes" i rejuvenir encara més!

I per a fer gana, res més bo que una gimkana a les fosques, a la vora del riu? dit i fet, entre sorpreses, números i algun ensurt, vam arribar al lloc on era el menjar. I després... un gran ball, amb una gran orquestra i una gran gent. Va ser genial!

No vam fer gaire prompte però, i què? érem

gent de teatre amb la vitalitat d'un nen, així que a les 9 ja estàvem dutxats, esmorzats i preparats per a més jocs i més gresca. Vam fer la gimnàstica matinal, vam veure teatre, vam fer rifes, jocs i finalment, una xaranga ens va acabar de despertar. Un cop vam tornar a agafar gana ballant al so de la seua música, ens van portar a dinar. I amb l'estòmac ple de fideus, a veure teatre un cop més, que s'ha de notar el que ens uneix! Tot i que algun que altre va fer una petita migdiada, l'obra va estar molt bé i els actors, un cop més, s'hi van lluir.

Es va acabar cap allà les 7 de la tarda, llavors van fer l'entrega de records i van passar la flama al grup que muntarà l'espectacle l'any vinent.

Tots dalt l'autocar, uns carretera amunt i altres carretera avall, però tots ens anàvem cap a casa amb aquell gust agre dolç a la boca causat per les despedides, els petons i les abraçades, entre vells i nous amics que van posar punt i final a aquell bonic cap de setmana.

Però, tot i les llargues hores de viatge, la son passada, el fred i el cansament l'any que ve a tornar-hi, a més d'aquí poc diuen que ens toca a les terres de l'Ebre...

Núria Simó Segura

Representants del CCR a la XII Trobada de Grups Amateurs de Teatre de Catalunya

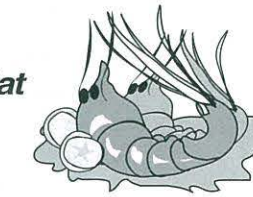
GASTRONOMIA

Per Mª Carmen

MAR i MUNTANYA

INGREDIENTS:

- 1 pollastre tallat en 8 trossos
- Oli d'oliva
- 8 cigales o llagostins
- 2 cebes picades
- 4 tomàquets ratllats
- 125 ml. de vi blanc sec
- un xorret de Pernod
- 2 rametes de julivert picades
- 4 dents d'all picats
- 1 llesca de pa fregit
- 30 gr. de xocolata ratllat
- 8 ametlles torrades
- sal i pebre

Preparació:

En una cassola sofregirem el pollastre amb oli d'oliva, fins que estigui daurat. El deixarem a part escorrent l'oli. En el mateix oli sofregirem les cigales o llagostins, els guardarem a part. Continuem amb el mateix oli i fem un sofregit amb les cebes i els tomàquets. Quan el sofregit estigui cuit, tornem a posar el pollastre a la cassola i afegim 1/4 de l. d'aigua. Deixarem el foc viu fins que comenci a bullir, després reduïrem el foc sense tancar la cassola i el deixarem coure 20 minuts més.

Afegim el vi i el Pernod, al cap de 10 minuts d'haver afegit els licors, també posarem els llagostins o cigales i continuarem coent, sempre a foc molt lent, durant 20 minuts o fins que el pollastre estigui tendre. Si fa falta, podem afegir aigua. També prepararem una picada, amb l'all, el julivert, pa i ametlles.

Uns 10 minuts abans d'acabar la cocció, rectificarem de sal i pebre al gust i tirarem la picada pel damunt.

Racó poètic

Avui volem recordar en aquest espai de poesies al il·lustre fill d'Ulldecona, ja desaparegut, el Sr. Miquel Querol i Gavalrà.

EL MEU EPITAFI

Eco mort de viva vida
la memòria s'apaga,
tot món ser va a la deriva
i la llum es torna vaga.

On esteu Senyor del cel,
font de llum i de vida,
que us oblideu de Miquel
que de Vós mai no s'oblida?

Epitafi sintètic d'una vida:
"Aquest mai no digué ni una mentida.
Músic, poeta, místic a estones,
filòsof i científic, sempre amant,
dia i nit estimava i com les ones
el seu cor era sempre ressonant.
Tranquil i somrient a les tempestes,
tot patint, els seus dies foren festes:
tota la seva vida fou un cant".

Barcelona, 8 novembre 1937

Aquest epitafi el vaig escriure com a colofó a totes les poesies escrites durant la guerra, quan les probabilitats de morir eren nombroses. Després de 60 anys crec que aquest mateix epitafi pot servir encara.

